

J. Carron

„Aš nenoriu gyventi veltui: ši mintis mane užvaldė“

Aš taip pat nenoriu gyventi veltui: „negera gyventi“

Sveiki visi. Džiaugiuosi galėdamas dar kartą pasidalinti su jumis dalimi to kelio, kurį mums dovanoja ateinantys metai. Esama gilaus ryšio tarp tų dviejų klausimų, kuriuos man uždavė Alberto: „Kaip sekti tuo išsipildymo, laimės troškimu, kuris mums neduoda ramybės?“ ir „Kaip negyventi veltui?“. Visi nujaučiame, kad negyvensime veltui, jei tik seksime tuo troškimu, tuo mūsų turimu troškimu. Kaip parašė vienas iš jūsų: „Kai sužinojau Metų pradžios susitikimo temą, ji mane labai sukrėtė. Aš taip pat nenoriu gyventi veltui. Tai – pats didžiausias mano poreikis, kokį jaučiu kiekvieną dieną: trokštu, kad mano gyvenimas būtų stulbinantis nuotykis“. Tokį troškimą jautė visi didingi istorijos žmonės. Vienas iš jų, Cesare Pavese, jį išreiškia šitaip: „Nėra kartesnio dalyko už nenaudingumą. Negailėstingai ilgos valandos tiems, kas nieko nebelaukia“. Todėl kun. Giussani, jausdamas savyje virpantį žmogiškumą, negalėjo nepasakyti tų žodžių, kuriuos pasirinkome kaip Metų pradžios pavadinimą: „Aš nenoriu gyventi veltui: ši mintis mane užvaldė“.

Kaip galime pasitikti šį nuotyki, kad negyventume veltui? Kas mums gali padėti leisti į šį nuotyki, nenorėti gyventi veltui? Viena iš jūsų man parašė: „Šiomis dienomis dar kartą perskaičiau žinutę, kurią mums atsiuntei per Velykų rekolekcijas, ir mane labai nustebino vienas sakiny: „Linkiu, kad nepavargdami sektumėte tuo troškimu, kuris jums neduoda ramybės, nes jis yra jūsų didžiausias sąjungininkas gyvenimo nuotykyje“. Supratau, kad šis sakiny paaiškina viską, ką aš patyriau per paskutinius metus, per kuriuos įvyko daug gero ir blogo: aš daug kartų atitolau ir vėl sugrįžau. Neįtikėtina yra tai, kad į Judėjimo moksleivių susitikimus visada grįždavau ne dėl draugų, tėvų ar mokytojų; čia visuomet mane sugrąžindavo mano širdies troškimas, nes mano širdis žino, kas jai atsako, mano širdis – tikrai pats didžiausias sąjungininkas, kokį turiu, kad gyvenčiau. Todėl galiu nieko nebebijoti“, nes net jei būna visko – gero ir blogo – net jei kartais atitolstu, net jei kartais man atrodo keista tai, kas man siūloma, širdis žino, kas ją atitinka. Todėl jums ir parašiau, kad savyje turime patį geriausią sąjungininką, tereikia juo sekti, nes širdis šaukia, šaukia garsiau už bet kokį mus supantį triukšmą; ir bet kokios mūsų (tiek mūsų, tiek visuomenės) pastangos ją nutildyti yra bergždžios, nes širdis, net ir nuolatiniame triukšme, kuriuo stengiamės save išblaškyti, nenustoja šaukti apie tai, kas jai atsako, ir joks dalykas negali jos nutildyti. O kartais gyvenimas mums padovanoja žmones, kurie iš tikrųjų seka tokia širdimi.

Šią vasarą besiruošiant Memores Domini rekolekcijoms, mane labai nustebino Marija Magdalieta, kurią geriau pažinau jai skirtos šventės dieną. Bažnyčios liturgija, norėdama mus išmokyti žiūrėti į tą moterį, pateikė ištrauką iš Senojo Testamento, Giesmių Giesmės, kuri aprašo, koks buvo gyvenimas žmogaus, kuris, kaip pasakytume šiandien, nenorėjo gyventi veltui, todėl nuolat sekė tuo išsipildymo troškimu, kurį jautė savo viduje: „Savo guoly per naktis ieškojau to, kurį myli mano širdis; ieškojau, bet jo neradau. „Turiu tad keltis ir išvaikščioti miestą – gatves ir aikštes, – turiu ieškoti to, kurį myli mano širdis“. Ieškojau, bet jo neradau. Užtikau panaktinius, apeinančius miestą. „Ar nematėte to, kurį myli mano širdis?“.

Klausydamasis šios ištraukos galvojau: kaip norėčiau pajusti bent truputį tokios aistros, kokią turėjo ši moteris. Marija Magdaliētė mums liudija tokią širdį, kokios kiekvienas iš mūsų norėtų savo esybės gilumoje, nes kiekvieno iš mūsų „aš“ ieško tokios meilės, kuri galėtų atsilaikyti prieš gyvenimo iššūkius. O tokių iššūkių, draugai, mums nuolat iškyla, ir jie būna didžiuliai! Kad ir šiandien: kiek vaikų ir jaunuolių, tokių kaip jūs, kartu su šimtais suaugusiųjų, žuvo Lampedūzos tragedijoje! Toks faktas negali mūsų nesujaudinti.

Todėl mūsų širdis niekada nesiliauja klausti, kokia yra visko, taip pat ir šiandieninio įvykio, prasmė. Kodėl? Kokia to prasmė? Dažnai mūsų širdis jaučiasi pernelyg maža, nepajėgi atsakyti tokioms tragedijoms. Tuomet klausiamo: ar turime ką nors, kas atsilaikytų, kas suteiktų prasmę, kas leistų tvirtai stovėti ant kojų susidūrus su tokiomis aplinkybėmis?

Būtent per Marijos Magdaliētės šventę skaitėme Velykų dienos Evangeliją: „Pirmąją savaitės dieną, labai anksti, dar neišaušus, Marija Magdaliētė atėjo pas kapą“. Kas taip išjudino tą moterį, kad ji nebegalėjo ilgiau miegoti ir atsikėlė dar neišaušus? Troškimas, kurį ji jautė, buvo toks stiprus, kas ji negalėjo ramiai pasilikti namuose. Tuomet ji nubėgo prie kapo ir „pamatė, kad akmuo nuverstas nuo rūšio angos. Ji nubėgo pas Simoną Petrą ir kitą mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ir pranešė jiems: „Paėmė Viešpatį iš kapo, ir mes nežinome, kur jį padėjo. Marija stovėjo lauke palei kapą ir verkė“. Jai taip pat teko susidurti su nemažais iššūkiais; pats didžiausias iššūkis jai buvo mestas tada, kai mirė pats svarbiausias jos gyvenime žmogus, Jėzus, kuriuo ji sekė kartu su kitomis moterimis, kad jam padėtų kelyje, kaip pasakoja Evangelijos. Marijai teko susidurti su Jo mirtimi. Taigi buvo normalu, kad ji verkė, sakytume: „toks gyvenimas“. Jei nerandame kito esaties, mylimos esaties, kas rytą belieka tik verkti. Dienai bėgant galime išsiblaškyti, tačiau ir toliau mūsų gyvenimas lieka apverktinas, jei kiekvienas iš mūsų nesusitinka tokios meilės, kuri pripildo gyvenimą prasmės, intensyvumo ir šilumos.

Tačiau tuomet įvyksta tai, ko nebuvo galima tikėtis: „Verkdama ji [Marija Magdaliētė] pasilenkė į kapo vidų ir pamatė du angelus baltais drabužiais, sėdinčius – vieną galvūgalyje, kitą kojų vietoje – ten, kur būta Jėzaus kūno. Jie paklausė ją: „Moterie, ko verki?“ Ji atsakė: „Kad paėmė mano Viešpatį ir nežinau, kur jį padėjo“. Tai tarusi, ji atsisuko ir pamatė stovintį Jėzų, bet nepažino, kad tai Jėzus. O jis tarė jai: „Moterie, ko verki? Ko ieškai?“ [Ta moteris būtų galėjusi atsakyti: „ieškau To, kurį myli mano širdis, ieškau tos esaties, kuri užpilo mano gyvenimą“. Todėl Bažnyčia Marijos Magdaliētės šventę pradeda su Giesmių Giesmės ištrauka, kuri kalba būtent apie tą, kuri ieško]. Jinai, manydama, jog tai sodininkas, atsakė: „Gerbiamasis! Jei tamsta jį išnešei, pasakyk man, kur padėjai. Aš jį pasiimsiu“. Jėzus jai sako: „Marija!“ Ji atsigręžė ir sušuko hebrajiškai: „Rabuni!“ (Tai reiškia: „Mokytojau“) . Jėzus jai tarė: „Nelaikyk manęs! Aš dar nežengiau pas Tėvą. Verčiau eik pas mano brolius ir pasakyk jiems: 'Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Dievą'“. Marija Magdaliētė nuėjo ir pranešė mokiniams, kad mačiusi Viešpatį ir ką jis jai sakęs“.

Šioje ištraukoje randame atsakymus į tuos klausimus, kurie stipriausiai iškyla mūsų gyvenime: kaip galime atsilaikyti prieš gyvenimo iššūkius? Kaip įmanoma gyventi su tais iššūkiais, kurių mums gyvenimas nepagaili? Ką galime padaryti, kad mūsų gyvenimas nepraeitų veltui? Ką turime daryti pasaulyje? Tik atsakiusi į pirmąjį Jėzaus klausimą: „Moterie, ko verki? Ko ieškai?“, t.y. tik atradusi tą esatį, kurios kiekvienas ieškome, kuri

atsakytų į tą verksmą, kuri atsakytų į prasmės troškimą, Marija, vos tik Jį atradusi, iškart panoro tai papasakoti kitiems, nubėgti pas kitus ir visiems pasakyti: „Aš mačiau Viešpatį!“.

Mes nuolat susiduriame su tokiais iššūkiais. Viena iš jūsų rašo: „Tai, ką ketinu tau papasakoti, būtų galima apibendrinti vienu sakiniu: man negera gyventi. Kad geriau paaiškinčiau priežastis, kodėl man negera, papasakosiu trumpą epizodą, kuris man įvyko pernai metais, taip pat ir vasarą [kai viena iš geriausių jos draugių išvažiavo į užsienį]. Buvau labai nerami, eidavau į Bendruomenės mokyklą ir kuo toliau, tuo labiau man ėmė atrodyti, kad ten mane supa vieni moralistai, kurie visur mato Dievą, ėmiau jaustis kaip žuvis, ištraukta iš vandens, todėl nusprendžiau palikti savo draugus iš Judėjimo, net nevažiavau į vasaros stovyklą. Prasidėjo vasara ir man buvo tikrai labai smagu, ir nors tos linksmybės buvo labai paviršutiniškos, visus tris mėnesius man leido pamiršti tai, kad man negera gyventi, tačiau vos grįžus į mokyklą, tai vėl pasikartojo [mokyklos pradžia yra visada kaip testas, ką nuveikėme per vasarą; galime stengtis kažką užmiršti, bet grįžtame į mokyklą ir grįžta gyvenimas su savo poreikiais]. Pirmosios dienos mokykloje buvo tikra trauma, ne dėl to, kad reikėjo eiti į mokyklą, bet dėl to, kad viduje jaučiau begalinį liūdesį ir nesveiką norą būti mylima. Nusprendžiau nueiti į Bendruomenės mokyklą. Ji prasidėjo su viena Chieffo daina, kuri kuo puikiau nupasakojo mano situaciją, todėl nusprendžiau papasakoti šitą dalyką ir paprašyti, kad tie žmonės, kuriuos vos prieš keletą mėnesių išvadinau moralistais, man padėtų ir kad būtų su manimi. Kažkoks absurdas: aš jau kelias dienas jaučiu tokį atidų žvilgsnį, kokio ir prašiau. Dar negalėčiau pasakyti, kad esu visiškai laiminga, bet ir nebe visiškai liūdna“. Tokie iššūkiai ir toks „negera gyventi“ yra tai, su kuo mes, kaip ir Marija Magdalietė, turime susidurti; galime stengtis prasiblaškyti, bet širdis nenutyla, širdis negali sukčiauti.

Todėl kiekvienam iš mūsų yra didelė paguoda tai, kas atsitiko kitam žmogui, tokiai niekam nežinomai moteriai, Marijai Magdalietei, nes mums tai leidžia geriau suprasti, kad nėra jokių sąlygų, kad nereikia būti pasiekusiems kažkokį lygį, kad nereikia ypatingų sugebėjimų, kad Jo ieškotume. Tokios paieškos netgi gali būti užslėptos mūsų esybės gilumoje, po mūsų blogio ir užmaršumo griuvėsiais, tačiau niekas negali jų išvengti, kaip niekas negali sulaikyti tos moters, kad nebeieškotų to, kurį myli jos širdis. Kad atrastume savyje tokį troškimą, nieko daugiau nereikia, vien „pradinio moralumo“, visiško atvirumo, visiško sutarimo su savimi pačiu, neatitolimo nuo savęs paties, kuris leistų ištarti: „Savo guoly per naktis ieškojau to, kurį myli mano širdis“, „Ar nematėte to, kurį myli mano širdis?“. Tokį pradinį atvirumą matome ir kituose Evangelijos personažuose, jie visi tokie pat paprasti žmonės kaip ir mes, tačiau jiems niekas negali sukliudyti Jo ieškoti, kaip Zachiejus, kuris iš smalsumo pamatytį Jėzų įsilipa į medį, arba Samarietė, kuri trokšta to vienintelio vandens, kuris galėtų numalšinti jos troškulį.

Susidūrus su šiais Biblijos veikėjais nebelieka jokių pasiteisinimų: visi jie paprasti kaip ir mes, tačiau visi atkakliai Jo ieško, apibrėžti to ieškojimo ir aistros Jam, o tai nuginkluoja bet kokį mūsų susirūpinimą ir moralistinius pasiteisimus, kodėl mes Jo neieškome. Įsivaizduokite, kas atsitiko, kai Zachiejus, Matas, Magdalietė išgirdo šaukiant juos vardu. To reikia ir mums. „Mokausi paskutinėje klasėje. Prasidėjus pamokoms, pirmąjį savaitgalį praleidome kartu su mokytoju ir draugais. Iki to laiko atsikeldavau ryte ir jausdavausi visiškai tuščias. Tokiame šurmulyje, tokioje audroje man labai reikėjo kažko, į ką galėčiau atsiremti. O dabar, kai atsikeliu ryte, ko man reikia? Laukiu, kad ir vėl pasirodytų Jo veidas“. Tačiau kai išgyvename tamsos akimirkas, kaip visa tai, ką patyrėte, jums gali ir vėl padėti? Kaip kiekvieną rytą jums vėl pasirodo tas Veidas? Kaip tas Veidas

gali tapti vis artimesnis? Būtent taip kartais mums atsitinka, kaip ir Marijai. Ir Marija Magdaliētė buvo mačiusi daug stebuklų, ji taip pat matė, kaip Jėzus padarė daug neįtikėtinų dalykų, tačiau Jam mirus ji verkė. Ko jai reikia? To paties, ko ir mums: „Laukiu, kad ir vėl pasirodytų Jo veidas“. Tačiau būtent tai ir įvyksta.

Esatis, kuri pašaukia vardu

„Marija!“. Kaip turėjo suvirpėti Jėzaus žmogiškumas, kad ištartų jos vardą tokiu tonu, su tokiu akcentu, tokiu intensyvumu, tokiu familiarumu, jog Magdaliētė iškart Jį atpažintų, vos prieš akimirką Jį palaikiusi sodininku. „Marija!“. Tarsi visas Paslapties švelnumas būtų palietęs tą moterį per prisikėlusio Jėzaus žmogiškumą, nebeuždengtą, todėl nemažiau stiprų, priešingai, per tokį prisikėlusio Jėzaus žmogiškumą, kuris virpėjo dėl to, kad ta moteris yra. „Marija!“. Tampa aišku, kodėl tą akimirką ji suprato, kas Jis yra. Ji suprato, nes Jis taip suvirpino jos žmogiškumą, kad ji pajuto tokį intensyvumą, pilnatvę, apie kokį negalėjo net pasvajoti, ir kurį galėjo pasiekti tik ryšyje su Juo. Be Jo ji niekada nebūtų sužinojusi, nei kas yra gyvenimas, nei kuo jis gali tapti, kokį pilnatvės intensyvumą gali įgauti.

Draugai, kas yra krikščionybė, jei ne ta esatis, virpanti dėl paprastos moters likimo, leidžianti jai suprasti, ką Jis atnešė, kas Jam yra gyvenimas? Kokia naujovė buvo atnešta į istoriją per tai, kaip Kristus tai išreiškia! Jėzus mums leido suprasti, kas yra krikščionybė, ne skaitydamas paskaitas, ne sudarydamas sąrašą dalykų, kuriuos turime padaryti, bet ištardamas tai moteriai: „Marija!“. Tokiu būdu išreiškiama būtis, „tikresnė būtis“, „tikresnė Marija“ atskleidžia tai moteriai, kas yra Jėzus. Ne kažkokia teorija ar kalbos, ar paaiškinimai, tačiau įvykis, kuris perkeitė visus, vienaip ar kitaip įėjusius į santykį su Juo, ir apie kurį Evangelijos kalba su nuginkluojančiu paprastumu, visiškai neįmantriai, paprasčiausiai ištariant vardą: „Marija!“, „Zachiejau!“, „Matai!“. „Moterie, neverk!“. Kaip Jis turėjo save išreikšti, kad tai taip paveiktų jų gyvenimus, kad jie nebepajęgtų kreiptis į nieką kitą, kad nebepajęgtų pažvelgti į tikrovę, į save pačius be tos Esaties, to balso, to intensyvumo, su kuriais buvo ištartas jų vardas. Mes tai pajuntame, kai kažką mylėdami, nustembame, kokia to žmogaus esatis yra mums svarbi, kiekvienam iš mūsų, įsivaizduokite, kokią naujieną turėjo atnešti Jėzus, kad taip apverstų gyvenimus tų, kurie Jį susitikdavo!

Tampa aišku, kodėl įvyksta toks pasikeitimas, sutinkamas kiekviename Evangelijos puslapyje, patyrus susitikimą su Kristumi. Deja, mes jau esame prie to pripratę ir dažnai nebereaguojame; tai jau savaime suprantamas dalykas, tai, ką jau žinome! Tačiau nebūtinai taip yra, ir apie savo nuostabą mums liudija Popiežius Pranciškus, kalbėdamas apie savo gyvenimą: „Geriausias apibendrinimas, kuris ateina tiesiai iš mano širdies ir man atrodo pats tikriausias, yra toks: esu nusidėjėlis, į kurį pažvelgė Viešpats. Esu tas, į kurį pažvelgė Viešpats“.

Tas įvykis, unikalus žvilgsnis į kitą, Jėzaus „Aš“, užmezgantis ryšį su Marijos „tu“ ir leidžiantis jai tapti pačia savimi, tas „Marija!“, perkeitęs tą moterį, tas ją užvaldęs ilgesys matosi iš to, kaip ji atsako: „Mokytojau!“. Šv. Jonas Evangelijoje nuovokiai pastebi: „Ji atsigręžė“, išgirdusi savo vardą. Štai kas yra atsivertimas, tikrai ne moralizmas! Atsivertimas yra atpažinimas: „Mokytojau!“. Tai atsakymas meilei To, kuris, ištardamas mūsų vardą su tokia intensyvia meile, kokios nesame regėję, mums atskleidžia, kas iš tiesų esame. Atpažinimas yra atsakymas į Jo meilę, sužadinančią Marijos Magdaliētės gebėjimą mylėti.

Tik toks stiprus susijaudinimas leidžia Marijai kreiptis į Jėzų su tokia meile, su kokia ištaria „Mokytojau!“. Marijos atsakymas ištrykšta iš to unikalaus perkeitimo, kurį Jėzus suteikia. Tai tikrai ne moralizmas, ne pastangų reikalaujantis veiksmas, tai – paprasčiausiai meilės pilnas atsakymas Tam, kuris ištaria mūsų vardą, dėl kurio atsigręžiame, kaip Magdalietė, tam, kad Jo neprarastume, Jam paklūstame ir nebenorėtume niekada Jo palikti.

Tačiau toks ilgesys, kurį savyje pajuto ta moteris, kuris prieš tai glūdėjo Jėzaus žmogiškume, virpančiame dėl jos, ir kuris tapo kūnu, kad pasireikštų per Jo kūną, per Jo susijaudinimą, per Jo žvilgsnį, per tai, kaip Jis kalbėjo, per Jo balso toną – tai yra ta naujiena, kuri buvo įnešta į istoriją ir kurios šiandien, taip pat kaip vakar, žmogus, kiekvienas iš mūsų laukia. Kun. Giussani prieš daug metų yra pasakęs: „Šių dienų žmogus turbūt nesąmoningai laukia patirti susitikimą su žmonėmis, kuriems Kristaus faktas yra tokia reali patirtis, kad keičia jų gyvenimą. Tik žmogiškas susidūrimas gali supurtyti šiandieninį žmogų: toks įvykis, kuris tarsi atkartotų tą pirminį įvykį, kai Jėzus pakėlė akis ir pasakė: „Zachiejau, lipk žemyn, man reikia apsilankyti tavo namuose“.

Būtent toks įvykis paveikė ir mus, šį vakarą esančius čia. Per kun. Giussani asmenį ar per tuos, kurie jį susitiko, tas pradinis įvykis, pradinio įvykio aidas pasiekė mus; atsklido iki pat mūsų per jo žmogiškumą ir virpėjimą dėl Kristaus, mes esame to liudininkai, nes daugumos iš mūsų čia nebūtų, jei nebūtume užvaldyti to, kaip jis mums kalbėjo apie Kristų. Galėsime dar sąmoningiau suvokti, kas mums įvyko susitikus kun. Giussani, skaitydami jo biografiją, kuri nuo šiol mums yra pasiekama ir kurią galbūt jau pradėjote skaityti. Tai kun. Giussani dėka mus šiandien pasiekia tas virpėjimas, kuris pasiekė Mariją, tas pats kaip tada, ne „toks, kaip“ tada, bet tas pats, tas pats įvykis, pasiekęs Mariją, dabar pasiekia mus. Kiekvienas turime pažvelgti į savo patirtį, į pirmąjį susitikimą su žmonėmis, kurie buvo kitokie ir todėl mus sužavėjo, kad pamatytume, kaip būtent ten gimė pirmoji aušra, pirmasis troškimas priklausyti Kristui. Tikrai, jei nebūtume susitikę būtent tokiu būdu, mūsų šiandien čia nebūtų, nes iš niekur kitur nekyla troškimas priklausyti Kristui, bet tik iš krikščionybės, kurią išgyvename kaip dabar įvykstantį susitikimą su Tuo, kuris ištaria tavo vardą. To mums užteko, kad kiltų beprotiškas noras tapti „Jo“, Jam priklausyti, neprarasti to, ką Kristus reiškia mūsų gyvenime, neprarasti to intensyvumo, to virpėjimo ir pilnatvės, kuriuos į gyvenimą įneša santykis su Kristumi. Kun. Giussani pasakė: „kas yra krikščionybė, jei ne naujo žmogaus įvykis, kuris jį paverčia nauju veikėju pasaulio scenoje?“.

Jo Esatis kviečia leistis į pažinimo nuotyki

Taigi, tik jei tokia galinga Esatis užvaldo mūsų gyvenimą, mums nebereikia gintis nuo tikrovės, nuo aplinkybių smogiamų smūgių ir taip bandyti išgyventi. Tačiau dažnai esame tokie sužeisti aplinkybių smūgio, kad nustojame eję pažinimo keliu, tuomet viskas ima dusinti, tarsi tikrovę matytume tik per žaizdos skylę. Kaip Marija, žvelgusi į tikrovę per savo ašaras ir nieko daugiau nebematė: ji net neatpažino Jėzaus! Tuomet pasirodė Jis, pašaukė ją vardu, ir viskas prasidėjo iš naujo, tai leido Jį atpažinti, pažvelgti į tikrovę kitaip, nes jo Esatis yra stipresnė už bet kokią žaizdą ir bet kokias ašaras; tuomet atveriamos mūsų akys, kad pamatytume tikrą realybę. „Į jį buvo pažvelgta ir jis praregėjo“: taip Šv. Augustinas kalbėjo apie Zachiejų. Draugai, kaip pasikeistų gyvenimas, jei įsileistume tokį žvilgsnį, kaip bebūtume sužeisti, kaip bebūtų sunku! Mums reikia to, apie ką dainavome pradžioje: „Kad toliau eičiau po saule per šias dykumas, kad patvirtinčiau,

jog esu gyvas tarp daugybės mirusių [...] man tik reikia, kad tu būtum čia savo šviesiomis akimis [kad tu būtum čia savo šviesiomis akimis!] [...]Kad palengvėtų ši sunki našta mūsų dienų, ši vienvė, kurią jaučiame visi, [...]Kad išvengčiau to jausmo, kad viską prarandu, [...]man tik reikia, kad tu būtum čia savo šviesiomis akimis“, t.y. man reikia Tavo esaties.

Todėl kun. Giussani taip atkakliai tvirtina, jog Jėzus įėjo į istoriją tam, kad mus ugdytų iš tiesų pažinti tikrovę, nes mes galvojame, kad jau žinome, kas yra tikrovė, tačiau be Jo mus apima baimė, kaip dažnai pastebime, aplinkybės, mokslai ar santykiai mus sustabdo ir ima dusinti. O su Jėzumi viskas atsiveria, tarsi Jis sakytų: „Aš atėjau, Aš tapau kūnu tam, kad jus ugdyčiau tikram ryšiui su tikrove, tokiai laikysenai, kuri suteikia naują žvilgsnį į tikrovę“. Jei mes to nepatiriame, t.y. jei Jo esatis nėra tokia galinga, kad leistų mums pradėti iš naujo, jei nuolat neišleidžiame Jo žvilgsnio, Jo esaties, tikrovę išgyvename kaip visi, t.y. imame dusti bet kokiose aplinkybėse.

Tik jei Jėzus įeina ir padaro įmanomą naują pažinimą, mes galime įnešti į pasaulį naują būdą išgyventi tikrovę. Visos aplinkybės mums duotos būtent dėl šito, kad mus skatintų pažinti, kad pamatytume, kas yra Jėzus: Esatis, kuri mums leidžia naujai, kitaip išgyventi tikrovę. Taip atrandame, kad aplinkybės nėra kupinos prieštaravimų, kaip dažnai mums atrodo, nes nesugebame įžvelgti jų vidinio žavesio, mus visiškai užvaldo žaizda; tuomet mes jas susiauriname, nes manomės žiną, ką tam tikrai aplinkybė reiškia, manomės žiną, kad joje nieko naujo nebeatrasime, ją reikia tik stengtis pakęsti; manome, kad užtenka tik mūsų moralinių pastangų, kad savo jėgomis pakeltume tokį dusulį.

Tačiau jei įvyksta tokia Esatis, kaip įvyko Magdalietai, pažinimo kelias nesustoja, atsiveria žvilgsnis, nes mes esame daug daugiau nei vien atsakymų bet kokiems prieštaravimams ar iššūkiams „turėjimas“, mes turime tikrąjį atsakymą; tačiau turėti tikrąjį atsakymą nereiškia „turėti instrukcijas kaip gyventi“, nes tokios gyvenimo instrukcijos tapo kūnu, Esatimi, Žodžiu, jose įrašyta esatis, įrašytas Tu, tas Tu, kuris pasiekė Mariją Magdalieta. Ir mes tai matome, kai pastebime, kad žmonės, esantys šalia mūsų, keičia mūsų gyvenimą! Todėl galime suprasti, kas atsitiko, kai Jėzus vardu pašaukė Mariją ir ji pajuto tokią Esatį, kuri visiškai pakeitė jos žvilgsnį. Nes tiesa yra ryšys, kaip rašė Popiežius Pranciškus žurnalistui Eugenijui Scalfari: „Pagal krikščioniškąjį tikėjimą, tiesa ir Dievo meilė mums yra Jėzuje Kristuje. Taigi, tiesa yra ryšys!“. Kaip vaikui, kuris supranta, kad daug ko nežino, tačiau vieną dalyką tikrai žino: kad tėtis ir mama žino, tuomet kokios dar problemos! Jei esu tikras dėl Esaties, užvaldančios gyvenimą, galiu pasitikti bet kokią aplinkybę, žaizdą, prieštaravimą, smūgį, puolimą, nes visa tai mane atveria laukti, kokiu būdu Paslaptis pasirodys, kad man duotų atsakymo užuominą, ir kad lydėtų mane net ir į pačią tamsą.

Visiškai kitaip žvelgia į tikrovę tas, kas turi neatsakytų klausimų, nes tuomet keldamasis ryte ar sakydamas Viešpaties Angelo malda, ar klausydamas draugo, ar skaitydamas laikraštį, ar eidamas į mokyklą, ar susitikdamas su draugais siekia atrasti, pastebėti bent trupinėlių tiesos, pasirodysiančios jo kelyje bet kurią akimirką! Kuo tada tampa gyvenimas? Vienas iš jūsų sako: „Manęs laukia labai sunkūs metai, mokslo prasme ir ne tik. Šiuo metu man reikia dviejų dalykų, man tie dalykai atrodo svarbiausi šiais metais, kurie ką tik prasidėjo ir jau mane gąsdina. Pirmiausia – mokytis. Šiomet man labai svarbu mėgautis tuo, kad mokausi. Labai stipriai trokštu rimtai žiūrėti į savo mokytoją ir gerai mokytis [ne tik gauti gerą pažymį, bet mėgautis tuo], kad atrasčiau vis daugiau, kažką, kas man būtų įdomu, atrasčiau save [toks gyvenimas yra visiškai kitoks dalykas!]. Toks atradimas besimokant yra įmanomas ir nuostabu, kai taip įvyksta; nuostabu, kai

supranti, kad net ir tas puslapis, tas autorius kalba apie tave, yra su tavimi [tačiau kad jis kalbėtų apie tave ir būtų su tavimi, reikia, kad tu pats būtum, turi rimtai pažvelgti į savo širdį, tu turi ten būti, su visais savo klausimais, kad tas puslapis ar tas autorius kalbėtų su tavimi!]. Mokykla gali būti žavinga ir aš karštai trokštu joje gyventi atmerktomis ir smalsiomis akimis, kad vis labiau atrasčiau ją ir save. Bet problema yra mano silpnumas, mano trapumas, mano nesugebėjimas; iškart suklumpu. Mano troškimas yra didingas, bet aš iškart suklumpu. Kaip mano troškimas gali nugalėti nuovargį ir nuobodulį, kurie atrodo daug stipresni?“.

„Eiti yra menas“

Paklauskite, ką atsako Popiežius. Jėzuitų mokyklų moksleiviams jis pasakė: „Eiti yra menas, nes jei eisime skubėdami, pavargsime ir nebepasieksime pabaigos, kelio pabaigos. Tačiau jei sustosime ir nebeisime į priekį, taip pat neateisime iki galo. Eiti tikrai yra menas žiūrėti į horizontą, galvoti apie tai, *kur* aš noriu nueiti, o kartu ir iškentėti ėjimo nuovargį. Dažnai kelias yra sunkus, ne paprastas. „Norėčiau ištikimai eiti šiuo keliu, tačiau jis yra nelengvas, žinok, būna tamsu, būna tamsių dienų, būna dienų, kai suklystame, kartais suklumpame, gali vis klupti, klupti...“. Tačiau visada pagalvokite štai apie ką [sako Popiežius]: nebijok suklydimų, nebijok suklupimų. Ėjimo mene nėra svarbu nesuklypti [būtent tai mus ir stabdo, mus piktina], bet „nelikti suklupusiems“. Reikia atsikelti, kuo greičiau, iškart, ir eiti toliau. Štai kas yra išties gražu: kiekvienos dienos darbas, žmogiškas ėjimas. Tačiau taip pat sunku eiti vieniems, sunku ir nuobodu. Eiti su bendruomene, su draugais, su tais, kurie mus myli: tai mums padeda, padeda ateiti iki tikslo, kurį turime pasiekti“.

Todėl nebijokite savo silpnumo, vaikai taip pat yra silpni, bet jie niekada nepavargsta atsikelti ir iš naujo leisti į kelią; šlubuodami, bet visada kelyje, kovoje. Tuomet viskas tampa įdomu. Dar vienas moksleivis rašo: „Aš taip pat noriu atrasti tą grožį iš G didžiosios, kurį kartais pastebiu žmonėse, noriu žiūrėti į savo klausimus, trokštu nuolat tobulėti. Ar tai įmanoma? Ar įmanoma vis labiau tapti viena su Kristumi?“, kad Kristus taptų tuo vieninteliu, kuris mus lydi kelyje? „Noriu, kad Jo esatis iš esmės į mane įeitų ir kad aš tapčiau viena su Juo“. Ar tai įmanoma? Taip, tai įmanoma, tam reikia laiko. Tai neįvyksta per akimirką, tai – ne magija, o santykis: santykiams reikia laiko, kad jie užaugtų, jei būtų kitaip, tai nebūtų žmogiška.

Artumas su Kristumi auga laikui bėgant. Kaip auga? Jei naudojamės viskuo, kas tam artumui padeda. Kad visos aplinkybės būtų proga stiprinti ryšį su Juo, kaip mums pasakė Popiežius Rio de Žaneire: kai susiduriame su sunkumais, su gyvenimo iššūkiais, „į ką mes dedame savo viltis?“, klausia Popiežius. Ir tęsia: „Į save, į dalykus, ar į Jėzų? [Į šį klausimą bet kokioje situacijoje kiekvienas privalome atsakyti]. Visiems dažnai kyla pagunda save pastatyti į centrą, galvoti, kad mes esame visatos ašis, manyti, kad tik mes kuriame savo gyvenimą ar kad jį padaro laimingesnį tai, kas mums priklauso, pinigai, valdžia. Tačiau visi žinome, kad taip nėra! Žinoma, turtai, pinigai, valdžia gali suteikti malonumo akimirką, iliuziją, kad esame laimingi, tačiau galiausiai mes jiems imame priklausyti ir esame jų verčiami gauti dar daugiau ir niekada nepasisotinti. Galiausiai būname „prisikišę“, bet nepasimaitinę, labai liūdna matyti jaunimą, kuris yra visko pertekęs, bet silpnas. *Įsileisk Kristų* į savo gyvenimą, pasitikėk Juo ir nenusiviksi! [Nori, kad augtų artumas su Juo? Įsileisk Kristų į savo gyvenimą, nes tik taip galėsi patikrinti, kas yra Kristus, galėsi pasiekti tikrumą dėl Kristaus, pamatysi, ar gali tapti viena su Juo]. Matote, brangūs draugai,

tikėjimas mūsų gyvenime įvykdo tikrą revoliuciją, kurią galėtume pavadinti „kopernikiška“: jis mus patraukia iš centro, o centre patalpina Dievą; tikėjimas mus panardina Jo meilėje, kuri mums suteikia tikrumą, stiprybę, viltį. Iš pažiūros atrodo, kad niekas nepasikeičia, tačiau giliai mumyse pasikeičia viskas. Kai yra Dievas, mūsų širdyse apsigyvena taika, švelnumas, drąsa, ramybė ir džiaugsmas“.

Neseniai Popiežius Pranciškus pasakė: „Jaunuolis be vilties yra per anksti pasenęs! Daug žmonių prekiauja mirtimi, kurie siūlo išeitį, kai būnate liūdni“. Tikrasis iššūkis yra „pasitikėti Jėzumi. Esu čia ne tam, kad jums parduočiau iliuzijas [pasakė Popiežius jaunimui]. Aš esu čia tam, kad pasakyčiau: yra Žmogus, kuris gali tave vesti į priekį: pasitikėk Juo! Tai - Jėzus! Pasitikėk Jėzumi! Nes Jėzus nėra iliuzija! Pasitikėti Jėzumi. Viešpats visada yra su mumis“. Ar norite, kad augtų toks artumas? Pasitikėkite Jėzumi, įeikite su Juo į tikrovę, nes būtent tai mums leidžia iš tikrųjų gyventi realybėje, mus padaro atidžius tam, kas atsitinka.

Viena iš jūsų klausia: „Ko man reikia? Tai, kad nepamiršau šito klausimo, man padėjo išgyventi kiekvieną aplinkybę ir net nustebau, kokia buvau atidi“, nes tik tuomet, kai turime klausimų, draugai, būname atidūs. „Aš trokštu būti atidi kiekvieną akimirką“. Tik jei branginame savo klausimus, jei neatsisakome iššūkių, galime atpažinti atsakymą visame tame, kas atsitinka mūsų gyvenime. Todėl mūsų kelias yra labai žmogiškas, jį sudaro ne haliucinacijos ar vizijos, bet dalyvavimas žavingame pažinimo nuotykyje, kuris mums vis labiau leidžia atrasti žavesį, glūdinti bet kokiame ribotume, bet kokuose sunkumuose, nes bet kokiame prieštaravime ar aplinkybėje, kad ir skausminguose, yra kažkas tikro. Turime tai patirti. Dar vienas iš jūsų rašo: „Dvejus metus euforiškas, nerūpestingas, piktas sąmoningai ar nesąmoningai ieškojau kažko esminio savo gyvenimui, kurį maniau nesugrąžinamai praradęs. Tačiau tai, ką laimėjau tokioje nuolatinėje sumaištyje, buvo gilus liūdesys, kuris niekada manęs nepaliko, siaubingas suvokimas, kad aš kasdien vis labiau save praradau, kad gyvendamas iššvaisčiau gyvenimą, kaip pasakytų Eliotas. Tačiau kaip sako Čestertonas, mums visiems reikia, kad mus surastų. Aš dvejus metus buvau nerimastingas, tačiau nepasijudinau. Ir tik dabar buvau atgaivintas, kai sugrįžęs į bendruomenę, išgyvendamas susitikimą su Jėzumi per savo draugus, aš pajutau, kaip mane ištraukė iš pastarųjų metų sumaišties ir man grąžino mane patį [draugai, Jėzus įėjo į istoriją, kad mums grąžintų save pačius!]. Ir sakau „Jėzus“, nes per draugystę su vienu mokytoju ir kitais draugais, su kuriais susipažinau šią vasarą, aš buvau labai nustebintas, kaip jie buvo kartu, laisvai, aistringai, gyvai, ir tuose veiduose negalėjau nepastebėti kažko, kas buvo daugiau nei žmogiška; tas „daugiau nei žmogiška“ [t.y. dieviška] pasirodė tų žmonių gyvenimuose ir per juos“.

Tik taip Jėzus pasilieka dabartyje, nesiliauja mūsų šaukęs vardu ir lydi mus per gyvenimą, kad galėtume leisti į šį nuotykį neslegiami aplinkybių, kokios jos bebūtų, neprarasdami gyvenimo žavesio. Tik taip neprarasime gyvenimo ir negyvensime veltui.

Gero nuotykio, draugai!